

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 5(109)
1.06.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

У червні ми відзначаємо два великих християнських свята: 2 червня – Вознесіння Господнє, а 12 червня – День Святої Трійці або П'ятидесятницю, день, у який зійшов Дух Святий на учнів та апостолів Христа. Ці два свята, що слідує за Воскресінням Господнім, тісно пов'язані між собою. Після славного Воскресіння Ісус Христос впродовж сорока днів з'являвся Своїм учням та апостолам, стверджуючи їхню віру в Писання. Одного разу Воскреслий Христос постав перед ними і сказав їм: «Мир вам!» «Вони ж схвилювалися і перелякалися, думаючи, що духа бачать. А Він промовив до них: «Чого ви стривожилися? І чому такі сумніви входять у серця ваші? Погляньте на руки Мої і на ноги Мої: Це ж Я Сам! Доторкніться до Мене і подивіться, бо дух тіла і костей не має, а Я, як бачите, маю». І це сказавши, показав їм руки і ноги Свої. Ще вони не вірили через здивування і з радощів; тоді Ісус сказав до них: «Чи маєте що їсти тут?» Вони ж Йому подали кусок печеної риби та медового стільника. І взявши це, Він їв перед ними.» (Лк. 24:37–43). Так, несподівано з'явившись учням, Ісус позбавив їхні серця тривоги і наповнив Своїм миром, зміцнив їхню віру у Своє воскресіння та приніс радість спілкування із Богом.

Господня присутність завжди приносить мир і спокій у серце людини. Тоді Христос розкрив розум учнів, щоб вони розуміли Писання. «І сказав Він їм: «Так написано й так треба було терпіти Христу й воскреснути з мертвих третього дня. І проповідуватиметься в ім'я Його покаяння і прощення гріхів між усіма народами, почавши від Єрусалиму. Ви ж свідки цього. І ось Я посилаю вам обітницю Отця Мого, а ви очікуйте в місті Єрусалимі, поки одягнетесь силою з висоти. І вивів Він їх аж до Вифанії і, знявши руки Свої, благословив їх. І сталося, як благословляв Він їх, то став віддалятися від них і підноситись на небо. Вони ж, поклонившись Йому, вернулись до Єрусалиму з радістю великою.» (Лк. 24:46–52). Ось так на сороковий день після Свого Воскресіння Христос вознісся на небо до Отця, пообіцявши послати їм іншого Утішителя – Святого Духа. З того дня учні та апостоли перебували в радості, хвалячи та благословляючи Бога, та знаходилися в Єрусалимі в очікуванні виконання Божої обітниці.

На десятий день після Вознесіння Христового було свято П'ятидесятниці. У Єрусалимі зібралось дуже багато побожних юдеїв з різних країн. Несподівано зчинився великий шум із неба, схожий на звук бурхливого вітру. Христові учні, які були всі зібрані в одному місці, сповнилися Духом Святим і почали говорити ін-

шими мовами, як Дух давав їм провіщати. Коли зчинився такий гомін, то зійшлася велика юрба людей. Вони дуже збентежились, бо кожний чув, як учні розмовляли на їхніх рідних мовах, звичаючи про великі Божі діла. Тоді апостол Петро пояснив народу те, що відбувається, та закликав покаятися і охреститися в ім'я Ісуса Христа для прощення гріхів. Близько трьох тисяч людей того дня увірували в Господа Ісуса та стали Його послідовниками. Цей день ще називають днем народження Христової Церкви. Дух Святий, що зійшов на Христових учнів, дав їм велику силу та мудрість нести Євангеліє усім народам світу, дав сміливість протистояти дияволу та зберігати мир у серці під час небезпечних випробувань.

Зараз, як ніколи раніше, для нас є близькими слова Христового привітання, з якими Він завжди звертався до учнів: «Мир вам!» Також, коли Господь послав апостолів із Благою звісткою у різні міста та селища, то Він заповідав їм нести побажання миру: «До якого дому ввійдете, то найперше кажіть: «Мир домові цьому!» І коли там буде син миру, то спочине на ньому ваш мир; коли ж ні, то до вас повернеться.» (Лк. 10:5–6). Нині, коли ми всі так палко жадаємо припинення війни та встановлення миру в Україні, ці слова Христа набули для нас особливого значення. Але мир, якого бажав людям Христос, насправді має набагато глибший зміст, аніж просто відсутність війни. У ті часи Ізраїль перебував у складі Римської імперії, тобто, був завойований римлянами та знаходився під окупацією. І політична, і духовна влада в країні повністю контролювалася Римом, будь-які повстання проти поневолювачів жорстоко придушувалися, усіх їх учасників знищували. Найжорстокіша в історії публічна страта через розп'яття на хресті була запро-

ваджена саме римлянами, щоб посіяти страх у завойованих народах, і щоб ніхто не наважувався чинити опір. Дуже часто у різних місцях країни спалахували збройні конфлікти. Саме тому євреї мріяли про визволення від загарбників та про мир у країні. І багато ізраїльтян поклали надію на Христа як на Месію, який посяде на царському престолі, скине «римське ярмо», і тоді прийде незалежність та запанує мир у країні. Проте, місія Христа була іншою: принести народу не тимчасовий політичний мир та економічний розквіт, а дати найголовніше – вічний та непорушний мир із Богом. Євреї не розуміли, що через гріх люди стали ворогами Богу, тому й не могли бути щасливими на своїй рідній землі. Саме через гріховність сердець люди сповнюються ненавистю один до одного, озброюються, ведуть війни, захоплюють інші країни та нещадно вбивають їх жителів.

Через смерть на хресті Ісус примирив усіх людей із Творцем. І саме через примирення з Богом ми можемо отримати мир один із одним, подолати ненависть та агресію. І тільки тоді вже може бути забезпечений мир як в країні, так і в усьому світі. «Мир Свій даю вам, але не так, як світ цей дає», – часто казав Христос учням. Щоб встановити мир у країні, потрібна потужно озброєна армія, здатна перемогти ворога та визволити землю. Багатьом безстрашним військовим така перемога коштує життя. Матерів охоплює горе через втрату своїх синів, жінки залишаються вдовами, діти – напівсиротами. Серця мужніх воїнів плачуть через втрату побратимів. Ось така справжня ціна перемоги, ціна миру. Це – рани серця і душі, які не загоюються усе подальше життя. За мир у нашому світі платиться дуже велика ціна.

Мир, який приніс світу Христос, також був здобутий великою ціною – хресною смертю.

Людський гріх та смерть були на- завжди переможені смертю Божого Сина. Але смерть не змогла втримати Його у своїй владі так, як вона тримає всіх людей, бо Христос не мав гріха. Тому третього дня Ісус воскрес. І своїм учням Христос приніс обітницю воскресіння та вічного життя із Творцем у Христовій славі. Перемога у жорстокій війні над запеклим ворогом приносить світову славу країні-переможцю. Тим більшу славу здобув Божий Син Ісус Христос, перемігши гріх і смерть – незламних ворогів людства, яких ніхто не міг подолати. Від Адама через його гріх усе людство було приречене на вічну поразку і полон смерті. Тобто, через гріх першої людини всі люди потрапили під «окупацію» диявола. Причому, він завоював людей своєю головною наступальною зброєю – брехнею. Ми всі бачимо, наскільки це тяжке озброєння

масового ураження, – воно здатне вразити розум цілої нації. І тоді люди легко робляться слугами диявола, бездумно виконують його волю: знищують інших людей, вбивають, катують, грабують, вважаючи, що чинять абсолютно правильно. Це стає можливим через «спалене» сумління, яке не здатне судити людину за її злочини. Як мені колись розповідала знайома жінка-циганка, що увірвала в Христа: «Я завжди жила із крадіжко, обману, незаконної торгівлі, чарівництва, але мені навіть ніколи й не приходила думка, що я роблю щось лихе. Для мене це були абсолютно нормальні, правильні речі. Лише коли я захворіла важкою хворобою, то задумалася про своє життя і отримала від Бога відкриття про те, що я велика грішниця.»

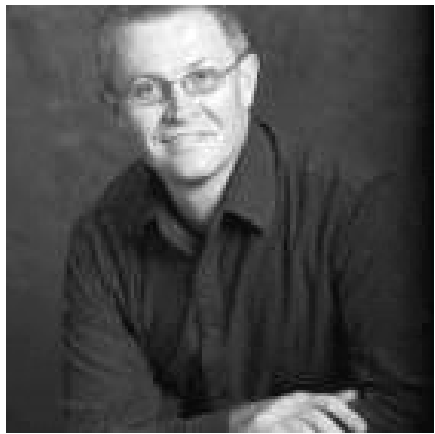
Ісус Христос своєю смертю на хресті повернув хід людської історії у іншому напрямку – не до знищення, а до відновлення. Він завдав нищівної поразки гріху і смерті, піддав великому сорому їхнього очільника – диявола, позбавивши його влади над людьми. Христос утворив велику армію переможців – людей, які стали християнами та послідували за Ним. Вони завжди будуть стояти на боці Христа у боротьбі проти пекельної зброї диявола, аж доки він не буде засуджений на вічну загибель. На чиєму боці перебувати, чію волю виконувати і кому служити у своєму житті кожна людина має вирішувати особисто. Христос не примушує, а запрошує нас приєднатися до Його армії, яка веде боротьбу за духовне визволення людей від влади диявола. Саме для цього Бог озброїв християн Своїм вічним Словом, Духом Святим та силою і закликає всіх людей так, як колись закликав апостолів: «Слідуй за Мною!» (Мт.9:9).

Павліна Снівак

Мир вам!

МІСІЯ ДУХА СВЯТОГО

Мені б хотілося поговорити сьогодні про Дух Святий. Я розумію, що всяка розмова, яка не про нас, нам не цікава. Навіть розмова про Бога для багатьох людей (і віруючих в тому числі) нецікава, бо ми по своїй людській природі егоїсти, і якщо Бог цікавить нас, то тільки в тому плані, наскільки Він корисний для нас. Наприклад, якщо я дивлюся фотографію, і на ній мене немає – вона мені не цікава. Якщо я там є, але погано получився – мені ця фотографія не потрібна, я її розірву і викину. Коли ми ми кажемо – давайте поговоримо про Бога, про Духа Святого, то тут важливо враховувати один аспект: Бог, на відміну від людей, не егоїст, вся його увага, все його серце направлено на людей. Коли ми кажемо – давайте поговоримо про Духа Святого – це практично означає: давайте поговоримо про те, як нас бачить Бог, що Він робить навколо нас, на нашій землі, і що Він робить для нас особисто. Я вірю, що ця розмова важлива. По-перше, Дух Святий зійшов на землю, – це немаловажний фактор. В історії, читаючи Біблію, ми бачимо, що Дух Святий сховався на землю, відвідував людей, творив надприродне, що Бог Всюдишній, Він всюди одночасно, це один з Його атрибутів. Але в історії був момент, коли Ісус сказав: «Я піднімусь і ублагаю Отця, і Він пошле вам Утішителя – Духа Святого». Отже, зіштовпав Духа Святого на землю було таким собі демонстративним явищем для великої кількості людей, що зійшлися в Єрусалим на свято П'ятидесятниці. Дух Святий зійшов на землю і перебував на землі з певною місією, Він чимось зайнятий. У Нього є тут певна робота, яка буде завершена в один день, і я вірю, що це буде в день схоплення Церкви, в якому Дух Святий буде приймати безпосередню участь, воскресіння мертвих, перетворення наших тіл з тлінного на нетлінне, і це буде головна його місія, і епоха Святого Духа на землі завершиться. Якщо конкретно подивитися – що Він робить сьогодні, чим зайнятий на землі? Тут можна виділити три аспекти. По-перше, Він направляє людей до Христа, Він продовжує те, що почав Христос. Ісус Христос звершив дуже важливу справу – вику-

плення людського роду. Бог творив людину для Себе, для вічного Небесного Царства. Я вірю, що в небесах буде величезна кількість людей – мільярди; там буде багато радості, спілкування. І це – кінцева ціль Бога, Який не хотів жити один, в оточенні духів небесних, ангелів... Він створив людину за Своїм образом і подобою, створив її вільною і в якомусь сенсі рівною Собі в плані свободи, що відрізняє людину від тваринного і рослинного світу. Бог створив людину для спілкування, для діалога. Зрозуміло, що Він знав, що людина спокуситься, впаде, що її обмануть, що вона зрадить Бога, проміняє Його на свої певні задоволення – Бог все це знав. Але Його це не зупинило. Він все одно творив людину з вільною волею. Настільки ми важливі, потрібні для Нього, настільки Його любов не погоджувалась на менше. Створюючи людину таким чином, розуміючи, що її обдурять, що людина буде робити сама свій вибір – з ким їй бути, Бог заздалегідь погодився на таку ціну, плату, щоб докати Своєю любові, і немає більше тої любові, як хто покладе душу свою за друзів своїх, сказав Христос. Тому людину треба було переконати в тому, що любов Божа величезна, що Бог дійсно нас любить. І Христос доказав Своєю любов'ю, що помер за нас, коли ми були ще грішниками, коли ми її ще не заслужили. Це акт любові Божої. І той, хто розуміє це, не може встояти проти цього аргумента, ми безсилі проти цієї любові. І така людина іде і схиляється перед Богом, вона просто скрушена цією любов'ю, проти неї неможливо встояти. Її неможливо відкинути.

Христос зробив це. Але це не означає, що світ буде врятований автоматично. Коли Він молився на хресті в передсмертних муках: «Отче, пробач їм, бо не відають, що чинять», це аж ніяк не означає, що Бог по молитві Ісуса взяв і простив весь світ: римлян, євреїв, поган... Звичайно ж, ні. Христос повинен бути проповіданий в народах і прийнятий вірою. Прийняти вірою таку конкретику, як сказав Христос: «Я є двері вівцям...коли через Мене хто увійде, спасеться, і ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». Ось так ставиться питання і не інакше. І апостоли проповідували саме так Хрест Христов та подвиг Христов. І немає іншого імені під небом, яким ми мали би спастися. Дух Святий сьогодні на землі допомагає людям саме так подивитися на Хрест, люди по-іншому не прийдуть до Христа. Вони не бачать себе грішниками та не мають потреби у спасінні. Це проблема, люди засліплені! Ви хочете дізнатися, як пересічна людина розуміє гріх – запитайте на вулиці, спитайте у своєму оточенні. Ви здивуєтесь, бо у людей вкрай перекоплене уявлення про гріх. Ні, не так: вони вза-

галі не мають уявлення про гріх. Якщо взяти Боже визначення гріха, праведності, суда Божого і спитати у людей – що таке гріх, праведність, суд Божий, ми побачимо, наскільки велика розбіжність між визначенням цих понять у Бога і у людей. Апостол Іоан дуже зрозуміло передав слова Христа. Ісус сказав, що коли Дух Святий прийде – він світові виявить про гріх, і про праведність, і про суд. Що саме буде Дух Святий робити серед невіруючих людей і навіщо? Він покаже людям, що вони мають помилкове уявлення про гріх, і про праведність, і про суд. Ці три поняття взаємозв'язані. Якщо людина знаходиться під гріхом, то і під судом, під гнівом Божим. Прикро, що людина цього не розуміє. Тому дух Святий допомагає людині зрозуміти це, «шттовхає» її до Хреста, бо саме на хресті вирішується питання гріха, наслідуються праведність, вирішується питання спасіння. Христос зробив Свою частину, головну, без якої спасіння взагалі неможливе, але дуже прикро, що Христос вмирав за людину, а вона навіть не бачить необхідності в тому, щоб скористатися смертю Христа задля отримання спасіння. Отже, Дух Святий, коли прийде, викриє вас і покаже, що ваше розуміння гріха, праведності та суда докорінно невірне. В чому ж полягає основний гріх? Дух Святий доведе, що люди винні у гріху, бо не вірують у Христа, що помиляються у своєму розумінні праведності. Утішитель, Дух Святий, звершить все це, бо Ісус пішов до Отця. Він буде відкривати очі людям на те, що істинна праведність у Христі, і люди побіжать до Хреста, бо іншого путі немає. Виявляється, чому люди не йдуть до Хреста? Вони не вірять, що це єдиний шлях до спасіння! Іноді люди кажуть: «Не примушуйте мене, я нічого поганого не зробив, не вбив, не вкрав...» На відміну від них люди, яких по-справжньому торкнувся Дух Святий, ридують. Описується, як у XVIII-XIX ст. люди, яких Бог використовував як благовісників, місіонерів – Джонатан Едвардс та ін. в Європі, Америці, – коли їх торкався Дух Святий, падали на коліна, кричали «Христос, спаси мене від гріхів моїх!». Коли Дух Святий сприяв наверненню, люди просто йшли до Хреста. Я вірю, що Дух Святий займається саме цим: Він показує людям, що єдиний шлях до спасіння – це Хрест. Друге, що робить Дух Святий, не менш важливе – Він народжує людей згори. Є таке поняття як народження згори, народження Святим Духом. Коли Христос розмовляв з Никодимом, порядною та благочестивою людиною, вчителем Тори, Він сказав йому: «Якщо ти не народишся від води та Духа, то в Царстві Божому не ввійдеш». Це звучить дуже радикально, однозначно, і Никодим, стара людина,

не міг поняти, невже йому треба знову ввійти в утробу матері і заново народитися? Христос повторює: «Ти, вчитель ізраїлев, і цього не знаєш? Тобі треба родитися від Духа». Що це таке? Старозавітним праведникам це було взагалі невідомо: ні Мойсей, ні Давид, ні Самуїл – ніхто в Старому Заповіті не мав такого досвіду. Як відбувається народження згори, від Духа Святого? Дитина не може сама ініціювати своє народження, це однозначно прерогатива батьків. Тому написано про Бога: «Захотівши, Він нас породив словом правди». Він перший захотів! Наша ж частина в тому, що ми приймаємо слово про крест. Про римлян написано: як вони можуть увірувати, якщо не чули, а як можуть почути без проповідуючого? А як проповідник може проповідувати, якщо його не пошле Бог? Все взаємозв'язано. Христос звертався до учнів: ідіть, проповідуйте, ви будете мені свідками, коли на вас зійде Дух Святий, ідіть і навчіть всі народи, хрестити їх! Христос посилав проповідників, а часті людини полягали в тому, щоб прийняти слово про Хрест. Друге, що робить дух Святий, коли людина відкриває своє серце і приймає слово про Хрест: він змінює сутність людини, народжує її згори. Третє – Дух Святий зберігає Церкву до спасіння: охороняє, викриває, підказує, просвіщає розум, Він являється свого роду печаткою, Він вселяється у серце віруючої людини, в її тіло. Як сказано: «Тіла ваші є храм Святого Духа, ви не свої» і ще: «Якщо Дух Того, Хто воскресив Христа з мертвих, живе в вас, то той, що воскресив Христа з мертвих, воскресить і ваші смертні тіла». Важно тут те, що Господь через Духа Святого зберігає стадо, зберігає церкву і доведе діло, що почав, до кінця, до взяття Церкви, до воскресіння мертвих. Це буде звершувати Дух Святий. Це буде славно! Ми в надійних руках! Бог зацікавлений в тобі. Він тебе привів до Хреста, Він родив тебе згори, ти ввійшов в Божу сім'ю, і Він тебе зберігає до спасіння. Довіряйте Господу до кінця!

Ось три важливі сфери, де трудиться Дух Святий сьогодні:

– Він направляє світ до Хреста, Він сприяє проповіді Євангелії, Він відкриває очі людям на правильне розуміння гріха, праведності та суда Божого, приводить людей до покаяння.

– Він народжує людей згори, коли люди відкривають двері для Євангелії, біжать до Хреста, признають свої гріхи перед Богом.

– Дух Святий зберігає нас для вічного життя.

Хіба це не прекрасно? Хай Бог прославиться

*Олександр Шевченко
(взято з інтернету).
Переклад Олени Ронжисної)*

ЧОЛОВІК З РІВНЕНЩИНИ ЕВАКУЮВАВ ПОНАД 1800 ЛЮДЕЙ

Більше 1800 людей зумів спасти з-під обстрілів Володимир Бричка з Рівненської області. Він виховав 12 своїх ді-

тей та двох прийомних, у нього 43 онука! Чоловік просто не зміг залишатися осторонь, коли почалася повномасштабна війна. В свої 67 особисто возить допомогу військовим та цивільним. А ще евакує тих, хто цього потребує.

Він вивозив з-під обстрілів малюків з дитбудинку. Весь біль потерпілих від російської зброї відчуває, як свій. Володимир жодного разу не сумнівався, чи їхати на допомогу в гарячі точки. Навіть після того, як росіяни вбили його товариша волонтера. Вони розстріляли його прямо за кермом та кинули в машину гранату, після чого машина разом з вантажем згоріла вщент.

Скільки було поїздок – дома і не порахують, і кожна – майже тиждень. Рідні переживають, моляться, щоб Бог припинив цю війну.

Пан Володимир – пастор тутешньої церкви. За допомогу взявся ще 2014-го. А тепер не лише возить харчі на фронт, а й, їдучи назад, евакуйовує цивільних. Допомагають зять і уся округа. У його рідному селі врятованим влаштовували тимчасовий притулок, потім везли далі, в безпечніші українські міста та до кордону. Згадуючи евакуацію дитячого дому з Ворзеля, ледь стримує сльози: 52-є немовлят та дітей до трьох років, голодні та холодні, близько місяця жили під росій-

ськими обстрілами. Брали у машину випадкових людей, щоб тримали на руках малюків. Їхній плач і досі стоїть у вухах: діти були перелякані, боялися чужих людей, що несли їх у машину...

А одного разу зустріли 85-річного дідуся, тезку пана Володимира, який проїхав велосипедом 75 кілометрів і ще 9 тягнув його за собою лісом, поки його підібрали волонтери та допомогли дістатися до доньки у Німеччину.

Сам Володимир не рахував, скільки людей він врятував, та в селищній раді це зробили: 1800 людей він вивіз у безпечні місця. Прийняте рішення Володимира Бричку представити до найвищої державної нагороди – Героя України. Та сам пан Володимир героєм себе не вважає і знов збирається в дорогу. Каже, робить те, що повинен.

По матеріалах ТСН, Єдині новини.

Ми, в принципі, вже думали, що буде війна, бо ходили різні чутки. Десь за три дні до початку війни ми поїхали в столицю, запаслися тушонкою, водою питною, технічною...Потім сіли і почали радитись – що будемо робити, якщо буде війна? Рішення треба було приймати зараз, бо потім буде паніка, всі будуть кудись бігти. Я не пам'ятаю, що говорила дружина, а я сказав: почнеться паніка, пального не буде, почнуться аварії, бо будуть порушуватись правила дорожнього руху – короче, нікуди не їдемо, залишаємось вдома. Звичайно, ми не знали, яка це буде війна, і що вона буде в Ірпені, думали – може, десь далеко...Зараз можна тільки гадати, як би можна було поступити по-іншому, а на той момент ми прийняли таке рішення. 24-го лютого, коли вже почалася війна, ми сиділи вдома, дивились новини, 25-го теж, і ось уже бої в Гостомелі, ось уже десант висаджується.

Мені подзвонив пастор церкви і запропонував прийти в церкву. Я там не був у ці дні, навіть не знав, що там робиться...Я прийшов у церкву і побачив там дуже багато людей з міста. Вони метушилися, бігали, щось записували...А потім ми зібрались лідерською командою в пастирському кабінеті і старший пастир запитав, хто лишається в місті, якщо буде евакуація. Я кажу – я залишаюсь. Виїхало багато людей, і їх я за це не засу-

джую, бо потім вони хотіли повернутись, а їхні будинки були зруйновані, і хто знає, залишились би вони живі чи ні. Важко сказати, чому ми залишились – мабуть, я просто боявся виїжджати (сміється). Насправді, я залишився не один, залишилася команда десь 8–10 людей. Всі залишилися по різних причинах – хтось не зміг виїхати, хтось виїхав, а потім повернувся...Люди були не тільки з церкви. Були евакуйовані, які почули, що церква допомагає. Ми робили списки на евакуацію, на гуманітарку, бо приїжджали автобуси з Рівного, з Хмельницького, з Чернівців. Підготовкою була і до війни: ми запасалися їжею, мали потужний генератор на 50 кВт, у нас була певна інфраструктура, великий підвал. 26-го числа я вже залишився ночувати в церкві, допомагати. Ми не знали, як будуть розгортатися події, а просто робили те, що могли робити. Хто хотів виїхати – виїжджали. За церковними бусами їхали автівки городян, колона була до двох кілометрів. До 5-го березня було можна ще виїхати через Стоянку попри стрілянину, яка починалася. А після 5-го березня можна було евакуюватися тільки через Романівський зруйнований міст. Люди переходили по кладці, їх чекали буси Червоного Хреста, волонтерські, наші церковні також.

Ми з дітьми залишалися вдома, ще надіялись, що у нас не буде руйнувань.

(свідомство Романа Ільницького, диякона Ірпінської євангельської церкви)

А коли «прилетіло» і до нас, пробило дах і стелю другого поверху, ми відправили дітей з друзями до Львова. 5-го березня ми помолилися, бо ми завжди молилися, коли кудись їхали, підвозили когось, і я тоді нарешті зрозумів вірш «Безперестанку моліться! Подяку складайте за все» (1Сол.5:17), і відправили дітей. Коли їхали – завжди просили: Боже збережи, щоб не стріляли, щоб колеса не пробили, і ті, кого ми везли, теж молилися. А коли вже люди були в безпеці, я завжди нагадував, щоб подякували Господу за те, що Він їх зберіг.

У нас було багато роботи в церковній кухні, бо інколи ночувало до 300 лю-

дей. Був зайнятий весь підвал, зал для зібрань, люди спали на зсунутих разом стільцях. Дружині вперше доводилось готувати по 33 літри борщу. Готувати та прибирати допомагали ще кілька літніх сестер. З інших церков нам допомагали, привозили їжу, пальне для генератора, ми все це переносили на руках під мостом.

Були і драматичні моменти, коли тільки Бог допомагав, втручався. Людей возили кожен день. Забирали з будинків по СМС-ках, по повідомленнях з Вайберу. На початку хтось опублікував мій телефон у Фейсбукі, що я, мовляв, можу вивезти людей з Ворзеля, Ірпеня, Гостомеля, Бучі, і телефон розривався від дзвінків. На жаль, всім допомогти було фізично неможливо. Особливо коли ворог уже був в Ірпені і місто було розділене «сірою зоною». Страшно було завжди.

Молились водії, молились пасажирки...У мене проблеми з хребтом – грижі, протрузії, але дивуюся: скільки таскали бабусь, дідусів на руках – і нічого!

Я залишився тільки тому, що я віруючий. Якщо Господь захоче зберегти тебе – Він збереже і посеред війни, а як не захоче – то і в Америці можеш під машину попасти на пішохідному переході. Віра допомагала нашій команді робити добрі справи.

Влучання були, но на території, не в будинки. Одного разу стояли фури, водії розбортірували колеса у п'ятитонника, і влучив снаряд. Фури розлетілися, а люди – без жодної подрпини. Дах від фури відлетів метрів на 50, впав, але нічого не пошкодив, хоч поруч були машини. Бог робив чудеса: прилітали снаряди 155 мм і лежали нерозірвані, якщо розривалися – то вилітало тільки зовнішнє скло в склопакетах, або просто вікна відчинялися, ми потім виходили і зачиняли їх. Якби хоч один уламок попав у генератор – наша місія закінчилася б, дай Бог, щоб ми залишились живі. Просто фізично відчу-

вався захист Божий: ідеши на машині, щось вибухає так, що машина аж підстрибує, але всі були живі. Одного разу їхав просто на діску пару кілометрів, потім знайшли розбиту машину, поміняли колесо. Привезли до нас ліки і приїхала жінка з лежачою мамою. Вона вирішила залишитися в Ірпені. Хоч була офтальмологом, але працювала і терапевтом, і хірургом, і травматологом, в нас були поранені, яких ми потім вивозили на «велику землю».

Зараз люди потихеньку повертаються. На Пасху у нас було 150 людей на зібранні. Приходять нові люди, які побачили Бога

через наші добрі справи. Звичайно, не всі віруючі мають куди повернутися, але і там, де вони зараз, вони спілкуються з нами по телефону, в інтернеті, шукають спонсорів, жертвують. Церква продовжує працювати, як волонтерський центр: приходять люди, ми їх годуємо, роздаємо гуманітарну допомогу. Як і під час бойових дій приходять люди зарядити телефони з 11–00 до 14–00, бо світло ще не всюди є. Ми роздаємо продукти, плівку для вікон, деякі будматеріали. Приїжджають волонтери допомагати з ремонтом, прибиранням сміття. Церква працює, про неї багато знають. Таким чином ми розповсюджуємо Царство Боже на землі. Намагаємось нести людям любов Божу. Були такі дні, коли ми по дві – три години ховалися в підвалі від обстрілів, молилися, співали псалми. І слава Богу – ми живі і здорові!

Наша церква – великий будинок, з квадрокоптерів її неможливо було не помітити, не думаю, що її просто пожаліли, але Господь зробив таке чудо, що наша церква ціла. Люди дивувалися, що по нас не стріляють. Написано – якщо віра ваша буде з гірчичне зерно, то гори можете пересу-

вати; не знаю, чи була у нас така віра, може менша була, але щось робили з Божою поміччю.

Зруйнована християнська місія Відродження, спалені Євангелії та ноти...

Зараз я вже точно знаю, що мені треба: цілий дах над головою, світло, вода, їжа. Мені не треба якогось «розумного будинку», що керується голом хазяїна, мені треба мирне небо над головою. І хочеться сказати людям: той час, що ви витрачаєте на заробітки за кордоном, ви краще би витрачали на спілкування з дружиною, дітьми, на передачу якихось духовних цінностей. Зараз іде переосмислення, так би мовити, пологи української нації. Нікому не побажеш війни, але якщо ти вже через неї пройшов, якщо ти людина віруюча, то відбувається переосмислення. Коли ти не знаєш, чи проживеш до ранку і що з тобою буде через годину, то в тебе змінюється внутрішній стан, ти зовсім по-іншому починаєш молитися. І я прошу Бога, щоб мені не втратити той молитовний стан, що з'явився в мене на протязі війни.

По матеріалах radiom.ua та Світле радіо Еммануїл Підготувала Олена Ронжина

Коли Ти будеш з нами, наш Господь, Славніші будем за усі народи. Не залишай нас у важку неgodу, Пробач провини, що робила плоть!

Ти злого Гамана зупини, Не дай, щоб він нашу Україну знищив! Щоб з неї лиш залишив попелище... Не зарахуй нам нашої вини!

Ідемо в покайні знов і знов, Як діти йдуть за прощенням до тата. Бо він на милосердя так багатий. Бо має до дітей своїх любов.

А скільки більше наш Великий Бог Любові має до Свого творіння! І милості, і вічного терпіння, Щоб зберегти нас у часи тривоги.

Будь з Богом, коли добре тобі є, Щоб потім у біді Він був з тобою. Тоді що б ворог навкруги не коїв, Збережене буде життя твоє.

Ти не кажи: «Не зможу я пройти Через часи важкі, що далі йдуть». Вони, як дощ, в життя іще прийдуть, Та сильний Бог тебе в них зберегти.

А труднощі нам не дають заснути, Розніжитись в лукавій благодаті, Де за своїм життям ми пильнувати Ти Залишимо – бо легка така путь.

На кого покладаєш ти надію? На себе? Чи на тих, що поруч є? В чийх руках усе життя твоє? Про що усі твої земні мрії?

Якщо у тебе в серці небеса, Якщо надія на Святого Бога, Усяка відійде з душі тривога. Бог поведе тебе за руку Сам.

Коли Ти будеш з нами, наш Господь, Славніші будем за усі народи. Ти подаруєш від тривоги свободу, І визволиш від болю нашу плоть.

Л. Шпак

НАРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

«Хіба можливо, що жінка, не зазнавши породільних мук, вже народила, ще не відчувши болю, вже дала життя сину. Хто таке колись чув, хто таке колись бачив? Хіба країна виникає за один день? Хіба народ народжується за єдину мить? Як тільки Сіон відчула пологові болі, так і народила дітей, народ чисельний. «Чи ж Я доведу до пологів і не дам народити? – Каже Господь. – Чи ж Я закрию материнську утробу, якщо Саме Я викликаю пологи?» (Іс. 66: 7-9).

Це унікальне пророцтво, що було дано Господом через раба Свого, пророка Ісаю ще у 700 році до нашої ери. Його унікальність полягає в тому, що воно виконалось буквально на наших очах, в 1948 році, коли народилась країна Ізраїль. Тобто цьому пророцтву знадобилося більше двох з половиною тисяч років, аби досягти своєї мети та реалізуватися зі слів в діло. За один день з'явилась повноцінна країна з усіма структурами влади та власною армією із озброєнням, яка на сьогоднішній день

всіх сторін недружньо налаштованих народів.

Історія Ізраїлю почала згадати на початку нашої ери, коли їхні духовні лідери не прийняли Христа, а натомість розп'яли Сина Божого руками римлян на хресті разом з розбійниками. Тоді вони кричали: «кров Його на нас і на дітях наших», не розуміючи, що вигукують прокляття на свій народ. Буквально через декілька десятків років, в сімдесятому році нашої ери, євреї підняли бунт проти римлян, за що і були виселені та розпорошені поміж інших народів. Римський полководець Тит взяв місто Єрусалим, після чого сотні тисяч євреїв було страчено, а ті, що вижили, залишили землю та на-

довго втратили свою країну.

Біблія нагадує нам про те, що породілля, перш ніж народити довгоочікуване дитя, багато страждає та терпить муки, зате потім не може натішитись від радощів. Воскресінню Ісуса Христа передували Його важкі страждання та жахлива смерть на хресті, таким чином Він увійшов у велику славу небесного вічного життя. Кожне зернятко, яке потрапляє в землю, має спершу померти, щоб дати нове, краще життя для інших зерняток. «Тоді Ісус відповів їм: «Істинно кажу вам: якщо пшеничне зерно не впаде в ґрунт і не загине, то залишиться одне. Коли ж воно впаде в ґрунт і загине, то принесе багато зерен і дасть добрий врожай. Той, хто любить власне життя, загубить його, хто ж охоче віддає своє життя в цьому світі, той збереже його для вічного життя» (Ів. 12:24-25).

Артур Орльонов. Становлення нації

Багато хто за останні роки доказав власним життям, що готовий душу віддати заради блага інших, але є і такі, що намагаються заробити на лихих людях. Тому наша Україна стоїть зараз перед складним вибором: згуртуватися суспільством та допомогти один одному, боротися кожен на своєму фронті з неправдою деяких людей, наблизитися до Бога, молитися та підтримувати наших воїнів або наживатися на чужому горі та не звертати увагу на нужденних, думати лише про себе і остаточно втратити власну країну, культуру та ідентичність.

Приклад Ізраїлю для нас є безцінним, тому що він наглядно демонструє, як можна втратити країну чи зберегти та збудувати кращу. Наразі наша держава в неймовірно важких потугах виборює своє краще майбутнє. Відбувається справжнє народження нової нації, нових людей, нового мислення та нового образу життя. Ми захищаємося від зовнішнього ворога та попереду ще колосальна робота з внутрішнім ворогом, тим злом, яке не менш небезпечне для на-

шого суспільства. Зло, яке руйнує та вбиває душі людей, яке робить жертвами інших, а не себе. Його потрібно остаточно викоринити з нашої землі, з нашого серця. Країна починається з нас, країна – це ми, мільйони різних людей, що працюють заради спільної мети.

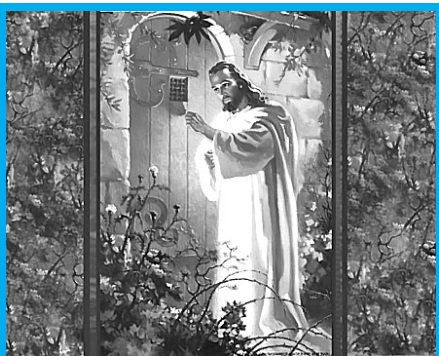
Сьогодні Україна проходить надскладний та не менш вирішальний етап свого існування. Від кожного з нас залежить, якою стане майбутня Україна. Якщо ми не виберемося з пут корупції та брехні, хабарництва та крадіжок, заздрощів та наживи на комусь, то не впевнений, що нас може чекати щось добре. Багато хто мріє жити як в Європі, але для цього потрібно побудувати нове суспільство, не європейське чи азіатське, а християнське. Коли ми навчимося не смітити на вулицях, поважати старших, не обдурювати клієнтів, не обважувати покупців, не лаятися, особливо при дітях, не дебоширити та не нищити суспільне майно, не грабувати свою країну, не брати і не нести хабаря, тоді наша країна стане кращою. Христос та християнські цінності – це наша єдина надія на повну перемогу над злом та сатаною, тільки так можна збудувати сильну, непереможну та духовну націю! Тільки так можна побудувати славу, багату Україну!

Скобелев Костянтин

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220704
Наклад: 1000 примірників.

